

עין משפט
גו מוצה

א (מיי' פ"ו) מהלכות מעשר הלכה א':

בז ב מיי' פ"ד מהלכות עבודת יוה"כ הלכה ב':

בח ג ד מיי' פ"ט מהלכה ה':

רבינו חננאל

מיהו דייקנין מדיקני ר' יהודה אוסר לשחות מן הגור, אפי'ג דאמר התרומה והמעשר שאני עתיד להפריש הרי הן בודן, לא אמרינן מחברן שהיון ששותה החולין הן, וכי אינו התרומה. ש"מ דלית ליה ברירה. אלא מדתני איז. במסכת עירובין ה'הולין הן, וכי אינו התרומה. פ"ג דתני איו ר' יהודה אומר אין אדם מנתה על שני דברים כאחת אלא אם בא חכם למזרח עירובי למזרח במערב עירובי במערב אבל לכאן ולכאן לא. ואמרינן מאי שנא דלכאן ולכאן דלא, דאין ברירה, למזרח ולמערב נמי אין ברירה. ופרקינן ר' יוחנן כבר בא חכם. ש"מ דלר' יהודה לית ליה ברירה. אבל כתיבה אית ליה, ולמה אינו עושה כיום הכפורים שנים וכותב באחד פר ובשני שפיר. משום חולשא דכהן גדול, דילמא לא דיימ דנאטי לאיחלופי ליה. ההוא שליח ציבור דנחת קמיה דרבה דאמר יצא והניח על כן השני שבהיכל, משמח כרבנן דאמרו שנים היו. ונטל דם [הזרן] והניח דם השעיר, משמע כר' יהודה דאמר שלא היה [אלא] כן אחד לפיכך הוצרך לטול קורם דם הבה, ואחרי כן נתן במקומו דם שעיר. ואמר ליה רבה דברין צדיים כרבנן וצדיים כר' יהודה. אימא יצא והניחו על כן השני שבהיכל, הניח דם הפר בכך האחד ונטל דם השעיר מן האחר. מ"ד וכן יעשה לאהל מועד וגו'. כשם שמוה לפניו ולפנים, כך מזה בהיכל, דגמר לאלל כן נון וכן לרזי יוס' ומשפסל ליה הכס א' כקנין הגוף דמי היאך מנא' כקנין הגוף היאך מנא' דיזי ורגליו דכי האי גוונא פריך לרזי יוחנן כס"פ השולח [גישין דף מה]. מפורש בפרק

השולח ואין להאריך כאן בזה: **מא**

זדעת אחרים דאי מפליג מאי פריך לימא לנאן ולכאן תולה זדעת עאמז הוא ומוזח ומערב תולה זדעת אחרים הוא אכל רז דקאמר

בפרק בכל מערבין (עירובין דף לו:) לימא למתניתין דהתם דלית ליה לרזי יהודה זכירה ופריך דלדבא לימא לדלזי מקמי מתניתין ומשני דעירובין מתני' דגישין (דף עג.) מה היא זכאתו הימים וזכרייתא דמרוצה (ב"ק דף קט.) דשמחית זעל הבית אומר כל שילקטו עניים היום יהא הפקר דזהבן אית ליה לרזי יהודה זכירה ויש לומר דרז דדאי מחלק בין מולה זדעת עאמז תולה זדעת אחרים וההיא דגישין ודמרוצה תולה זדעת אחרים היא ואס כן לרזי יוחנן דלא מפליג צכירה ליה לימא לדלזי ודהלוקא מקמי יי [הני מתניתות] ואע"ג דפ' משילין (פ"ג דף לו:) פריך דהא דקאמר דלר' יוחנן דזרבנן אית ליה זכירה מדפריש רזי יוחנן מילתיה דלזי אלמא הכי צכירה ליה ודער זיה מכח ההיא קושיא אלמא לרזי יוחנן איתא לדלזי יש לומר דלאו מנח ההיא קושיא דער זיה וצלאו הכי ניחא ליה לשנויי לעולם לא תיפוך ותימא אליצא דמאן קמייתא בשמעמא מדלזי אי אליצא דרז מאי מייתא דהוי מולה זדעת עאמז תולה זדעת אחרים דלדרכה בתולה זדעת אחרים אית ליה לרזי יהודה זכירה ואי אליצא דרזי יוחנן קא מייתא הא לדידיה לימא לדלזי וא"ל דלליצא דרז קאמר הכא וההיא דשופרות תשוב בתולה זדעת עאמז כיון דאין הקינין מתפטרות אללא בלקיחת בעלים אי [נמין] דשעית כהן מלמא זדעת כהן ההיא דמה היא צזאתן הימים צכירה ליה לרזי יוחנן דלא דייקינן מינה דיש זכירה משום דלכי מיית הוי גיטא דילמא לכי דר"י אינה משנה זדהיא דהלוקא אללא זכרייתא היא ואמאי סמינן מתניתין דעירובין מקמי תרי זכרייתות רזי לא שנאה רזי חייא מניין לו דלדרכה סמי אפילו זכרייתות תוצא מקמי חדא מתני' והיה נראה לי לתרך דרז לעטמיה דאמר בפרק הגזול קמא (ב"ק דף לו:) זגמ' אומר לו בעצדים הרי שלך לפניך סמי מתני' מקמי תרי זכרייתות ולפי מה שפ' דההיא דשופרות חשיב תולה זדעת עאמז ניחא דצלאו הכי איכא למימר לימא למתני' דעירובין מקמי מתני' דשופרות ודהלוקא ודלזי והא דלא מייתי לה התם משום דלינה פשוטה כל כך שהיא טעמו שלרזי יהודה משום דאין זכירה דהא דייקינן עלה תוצא בשמעמ' ומהשתא נמי ניחא דלא נזטרך לדחוק ולומר דרזי יוחנן פליג על רז וקסבר לימא לדלזי כי זהו דוחק ועוד דקשיא מההיא דשליה זינא דכפריש' אללא נימא דלרזי יוחנן נמי מדקא מפרש למלתיה דלזי אלמא קסבר כותיה וצכירה ליה דלימא למתני' דעירובין וזכרייתא דכל שילקטו מקמי מתני' דשקלים דשופרות ומקמי ההיא דהלוקא ודלזי וההיא דמה היא צזאתן הימים צכירה ליה לרזי יוחנן דלא דייקינן מינה דיש זכירה משום דלכי מיית הוי גיטא דילמא לכי מיית זקוקה ליצס וחוללת ולא מחייצמת וכל זמן שזעלה חי הרי היא כלשת איש לכל זכריה ולפ"ז מייתא שפיר בשמעמא מדלזי בין לרז בין לרזי יוחנן דמרוייהו אית להו שפיר דלזי ורזינו אלחנן תירך דלליצא דרז קאמר דלא קאמר מידי כגון ההוא דלעיל דרזא ומדמי זכירה דתולה זדעת אחרים להיכא דאמר ומזרר דזכרו מתחלה כמו ההוא דלזי אף על גז דתולה זדעת עאמז הוי:

קניו בפיא' מעשה זכרייתא ר' יהודה ורזי יוסי שנכנסו אלל זעל הבית לכיב אמרו לא נראה היאך זעל הבית מתקן פירומיו, כיון שהרגיש בהם בינא להם דלוקמא מלאה דינאי וזכ אמר להם כך אני עושה מעשר שז שנחפץ זה מחולל על איכר זה אמרו לו לא ואכול מעותין נשכרת מעות ואזכרת נפשות, פירות מעותין חולין כיון שלא קבעת מקום לנפשו, אף י"ל זו משום דהאיכר אינו מצורר ומעורב עם מעות אחרים. ומפרש ריב"א דהכא מיייר שקבע לו מקום לנפשו או לדורו. וגם פירש רבינו יעקב דמיחל לשון חילול כדתנן בתנאה [שביעית פ"א מ"ח] עד שחולל ומפרכ זכירושלמי [שם] עד שזעזו חולין, ואין נראה לרבינו דלא כן ליתני הכא לנפשו ולדורו כמו בשאר צבות בפרק בתרא דלמא, וכ"מ משום דידע שישירא דמינן (דא') [הט"ז] לזנין הוי (כיון) [נמנן] שקבע מקום און זו סכרה כלל, ועוד דבתוספתא דמאי פ' בתרא קמין היו לו מאינא שם טבל כי וקמני (בה) [נח] שאני עתיד להפריש, וקמני זמר הכי היו של דמאי כי וקמני בה לנפשו או לדורו אפי' שמשעמא דקאי אמיינא ששנה לעיל לני טבל ודאי ואפי' שם שנה אהו אהו זכאתה זכא. ועוד קשה דקמני

נו:

רבי יהודה ור' יוסי ור' שמעון אוסרין. תימא מנא ליה דטעמייהו משום דאין זכירה הא קמני זדהיא טעמייהו משום זכיעת הנוד וי"ל דלא היה נ"ל שזה יהא עיקר טעם לחוש לצקיעת הנוד ליום אחד ומה שהקשו לו מבזקיעת לית להו האי טעמא י"ל שהיו זכרון

מחזירין אותו והיו מקשים לו כל מה שהיו יכולין רק שיחזור צו וכי האי גוונא הויה ההיא דפ' התערובת (זכמים דף עו:) דקאמר רזי אליעזר לזרבן גזי איברי זעל מוס שנמערצו בזכרים ממיימים ונתנן למעלה כו' לדידי מדכתב מוס צס הוא דלא ירזו הא על ידי תערובת ירזו אללא לדידכו דזכריתו מוס צס לזרשא אחריתי אדזי לי מיהת דזשר זעלת מוס צכירא ליה האי טעמא מדמזניך קרק וכי האי גוונא איכא צספ"ק דגישין (דף ד.) הולך מנה לפלוני רז אמר חייב זכאחרייתו ואס זא לחזור [אינין] חזר ושמאלא אמר מתוך שחייב זכאחרייתו אס זא לחזור (אינו) חזר דלדריז דרז קאמר אפי'ג דליה גופיה אי הוה צכירה ליה כרז (דלאו) זכוכי דמי לא הוה אמר (אינו) חזר מהאי טעמא וכי האי גוונא איכא צס"ג דשזנעות (דף כא:) צפלוגמא דר' שמעון ורצנן בשזנעה שלא אוכל ואכל כל שהוא וכן בפרק צמרא דמכות (דף ק.ח.) צפלוגמא דרבי שמעון דלאו צזאול טבל כל שהוא ומה שמקשינן לרזי יהודה דלית ליה זכירה וצכירה ליה צפ' החובל (ז"ב דף ג.) גזי דין יוס או יומים קנין פירות לאו כקנין הגוף דמי היאך מנא' דיזי ורגליו דלא משכחת דמייתא זכוריס אללא חד זר חד עד יהושע כן נון וכן לרזי יוס' ומשפסל ליה הכס א' כקנין הגוף דמי ואמ"ל לאו כקנין הגוף היאך מנא' דיזי ורגליו דכי האי גוונא פריך לרזי יוחנן כס"פ השולח [גישין דף מה]. מפורש בפרק

השולח ואין להאריך כאן בזה: **מא** זדעת אחרים דאי מפליג מאי פריך לימא לנאן ולכאן תולה זדעת עאמז הוא ומוזח ומערב תולה זדעת אחרים הוא אכל רז דקאמר בפרק בכל מערבין (עירובין דף לו:) לימא למתניתין דהתם דלית ליה לרזי יהודה זכירה ופריך דלדבא לימא לדלזי מקמי מתניתין ומשני דעירובין מתני' דגישין (דף עג.) מה היא זכאתו הימים וזכרייתא דמרוצה (ב"ק דף קט.) דשמחית זעל הבית אומר כל שילקטו עניים היום יהא הפקר דזהבן אית ליה לרזי יהודה זכירה ויש לומר דרז דדאי מחלק בין מולה זדעת עאמז תולה זדעת אחרים וההיא דגישין ודמרוצה תולה זדעת אחרים היא ואס כן לרזי יוחנן דלא מפליג צכירה ליה לימא לדלזי ודהלוקא מקמי יי [הני מתניתות] ואע"ג דפ' משילין (פ"ג דף לו:) פריך דהא דקאמר דלר' יוחנן דזרבנן אית ליה זכירה מדפריש רזי יוחנן מילתיה דלזי אלמא הכי צכירה ליה ודער זיה מכח ההיא קושיא אלמא לרזי יוחנן איתא לדלזי יש לומר דלאו מנח ההיא קושיא דער זיה וצלאו הכי ניחא ליה לשנויי לעולם לא תיפוך ותימא אליצא דמאן קמייתא בשמעמא מדלזי אי אליצא דרז מאי מייתא דהוי מולה זדעת עאמז תולה זדעת אחרים דלדרכה בתולה זדעת אחרים אית ליה לרזי יהודה זכירה ואי אליצא דרזי יוחנן קא מייתא הא לדידיה לימא לדלזי וא"ל דלליצא דרז קאמר הכא וההיא דשופרות תשוב בתולה זדעת עאמז כיון דאין הקינין מתפטרות אללא בלקיחת בעלים אי [נמין] דשעית כהן מלמא זדעת כהן ההיא דמה היא צזאתן הימים צכירה ליה לרזי יוחנן דלא דייקינן מינה דיש זכירה משום דלכי מיית הוי גיטא דילמא לכי דר"י אינה משנה זדהיא דהלוקא אללא זכרייתא היא ואמאי סמינן מתניתין דעירובין מקמי תרי זכרייתות רזי לא שנאה רזי חייא מניין לו דלדרכה סמי אפילו זכרייתות תוצא מקמי חדא מתני' והיה נראה לי לתרך דרז לעטמיה דאמר בפרק הגזול קמא (ב"ק דף לו:) זגמ' אומר לו בעצדים הרי שלך לפניך סמי מתני' מקמי תרי זכרייתות ולפי מה שפ' דההיא דשופרות חשיב תולה זדעת עאמז ניחא דצלאו הכי איכא למימר לימא למתני' דעירובין מקמי מתני' דשופרות ודהלוקא ודלזי והא דלא מייתי לה התם משום דלינה פשוטה כל כך שהיא טעמו שלרזי יהודה משום דאין זכירה דהא דייקינן עלה תוצא בשמעמ' ומהשתא נמי ניחא דלא נזטרך לדחוק ולומר דרזי יוחנן פליג על רז וקסבר לימא לדלזי כי זהו דוחק ועוד דקשיא מההיא דשליה זינא דכפריש' אללא נימא דלרזי יוחנן נמי מדקא מפרש למלתיה דלזי אלמא קסבר כותיה וצכירה ליה דלימא למתני' דעירובין וזכרייתא דכל שילקטו מקמי מתני' דשקלים דשופרות ומקמי ההיא דהלוקא ודלזי וההיא דמה היא צזאתן הימים צכירה ליה לרזי יוחנן דלא דייקינן מינה דיש זכירה משום דלכי מיית הוי גיטא דילמא לכי מיית זקוקה ליצס וחוללת ולא מחייצמת וכל זמן שזעלה חי הרי היא כלשת איש לכל זכריה ולפ"ז מייתא שפיר בשמעמא מדלזי בין לרז בין לרזי יוחנן דמרוייהו אית להו שפיר דלזי ורזינו אלחנן תירך דלליצא דרז קאמר דלא קאמר מידי כגון ההוא דלעיל דרזא ומדמי זכירה דתולה זדעת אחרים להיכא דאמר ומזרר דזכרו מתחלה כמו ההוא דלזי אף על גז דתולה זדעת עאמז הוי:

הוציאו לו פרק חמישי יומא

לכשיצקע. נחוש לו כלומר לא חיישינן לשמא יצקע דלפשר דמסר ליה לשומר: **אין אדם מפנה על שני דברים**. להניח שני עירובין אחד למזרח ואחד למערב שמא אס יצאו שני חכמים אחד למזרח ואחד למערב ולומר לאי זה מהן שארצה אלך למחר לפי שקניית עירוב

בין השמשות היא וכשהו צורך למחר אותו שירצה לא סומכין צכרייה לומר הוצרר שהעירוב לצד חכם זה קנה שזיתה אמש. אללא על חכם אחד ואינו יודע לאיזה רוח יצא הוא מתנה אס זא למזרח עירובי של מזרח יקנה ואס זא למערב עירובי של מערב יקנה ואילו לכאן ולכאן על שני חכמים למקום שארצה אלך לא דאין זכירה: **והיוין צה**. דקס"ד בין השמשות עדיין חכם לא זא והוא צאלכסון ויכול לצא משתחשך למזרח ולמערב וזא לו למחר מהן: **מזרח ומערב נמי**. כשתלה זה עירובו זדעת החכם לומר יקנה עירוב לרוח שהחכם זא לה אין זכירה שמא בין השמשות היה זדעמו של חכם לרוח שזנעדה: **ואמר רזי יוחנן כשזכר זא חכם**. בין השמשות דקנה עירוב לאותו הרוח שכן התנה זה מצעד יוס': **והשאל דלמרת**. טעמא דר' יהודה זקני חוצה משום דזכירה לית ליה אכל כתיבה אית ליה: **יוס הכפוריס**. דקאמר לא היה שס אללא כן אחד לעציד תרי וכו': **לאו אדעסיה**. לעיוני זכמיה: **דס הפר**. סומק כדלמרנן זאידך פירקין (דף מה.) שדומה לדס הפרים: **ההוא**. שלח צכור דנחית קמיה דרצא והיה אומר סכר יוס הכפוריס בתפלה כמו שאנו אומרים: **חדא כרצנן**. דלמרת כן השני: **וחדא כרזי יהודה**. דלמרת נטל מחילה ואמר כך הניח אלמא לא היה כן שני להניחו (א) לכך הוצרך ליעול מחילה: השתא

ושבע למטה מדם הפר כך מזה בהיכל יוכשם שלפני אחת למעלה ושבוע למטה מדם השעיר כך מזה בהיכל **השוכן אתם בתוך טומאתם** אפילו בשעת שהן טומאים שכינה עמהם אמר ליה ההוא צדוקי' לר' חנינא השתא

השולח ואין להאריך כאן בזה: **מא** זדעת אחרים דאי מפליג מאי פריך לימא לנאן ולכאן תולה זדעת עאמז הוא ומוזח ומערב תולה זדעת אחרים הוא אכל רז דקאמר בפרק בכל מערבין (עירובין דף לו:) לימא למתניתין דהתם דלית ליה לרזי יהודה זכירה ופריך דלדבא לימא לדלזי מקמי מתניתין ומשני דעירובין מתני' דגישין (דף עג.) מה היא זכאתו הימים וזכרייתא דמרוצה (ב"ק דף קט.) דשמחית זעל הבית אומר כל שילקטו עניים היום יהא הפקר דזהבן אית ליה לרזי יהודה זכירה ויש לומר דרז דדאי מחלק בין מולה זדעת עאמז תולה זדעת אחרים וההיא דגישין ודמרוצה תולה זדעת אחרים היא ואס כן לרזי יוחנן דלא מפליג צכירה ליה לימא לדלזי ודהלוקא מקמי יי [הני מתניתות] ואע"ג דפ' משילין (פ"ג דף לו:) פריך דהא דקאמר דלר' יוחנן דזרבנן אית ליה זכירה מדפריש רזי יוחנן מילתיה דלזי אלמא הכי צכירה ליה ודער זיה מכח ההיא קושיא אלמא לרזי יוחנן איתא לדלזי יש לומר דלאו מנח ההיא קושיא דער זיה וצלאו הכי ניחא ליה לשנויי לעולם לא תיפוך ותימא אליצא דמאן קמייתא בשמעמא מדלזי אי אליצא דרז מאי מייתא דהוי מולה זדעת עאמז תולה זדעת אחרים דלדרכה בתולה זדעת אחרים אית ליה לרזי יהודה זכירה ואי אליצא דרזי יוחנן קא מייתא הא לדידיה לימא לדלזי וא"ל דלליצא דרז קאמר הכא וההיא דשופרות תשוב בתולה זדעת עאמז כיון דאין הקינין מתפטרות אללא בלקיחת בעלים אי [נמין] דשעית כהן מלמא זדעת כהן ההיא דמה היא צזאתן הימים צכירה ליה לרזי יוחנן דלא דייקינן מינה דיש זכירה משום דלכי מיית הוי גיטא דילמא לכי דר"י אינה משנה זדהיא דהלוקא אללא זכרייתא היא ואמאי סמינן מתניתין דעירובין מקמי תרי זכרייתות רזי לא שנאה רזי חייא מניין לו דלדרכה סמי אפילו זכרייתות תוצא מקמי חדא מתני' והיה נראה לי לתרך דרז לעטמיה דאמר בפרק הגזול קמא (ב"ק דף לו:) זגמ' אומר לו בעצדים הרי שלך לפניך סמי מתני' מקמי תרי זכרייתות ולפי מה שפ' דההיא דשופרות חשיב תולה זדעת עאמז ניחא דצלאו הכי איכא למימר לימא למתני' דעירובין מקמי מתני' דשופרות ודהלוקא ודלזי והא דלא מייתי לה התם משום דלינה פשוטה כל כך שהיא טעמו שלרזי יהודה משום דאין זכירה דהא דייקינן עלה תוצא בשמעמ' ומהשתא נמי ניחא דלא נזטרך לדחוק ולומר דרזי יוחנן פליג על רז וקסבר לימא לדלזי כי זהו דוחק ועוד דקשיא מההיא דשליה זינא דכפריש' אללא נימא דלרזי יוחנן נמי מדקא מפרש למלתיה דלזי אלמא קסבר כותיה וצכירה ליה דלימא למתני' דעירובין וזכרייתא דכל שילקטו מקמי מתני' דשקלים דשופרות ומקמי ההיא דהלוקא ודלזי וההיא דמה היא צזאתן הימים צכירה ליה לרזי יוחנן דלא דייקינן מינה דיש זכירה משום דלכי מיית הוי גיטא דילמא לכי מיית זקוקה ליצס וחוללת ולא מחייצמת וכל זמן שזעלה חי הרי היא כלשת איש לכל זכריה ולפ"ז מייתא שפיר בשמעמא מדלזי בין לרז בין לרזי יוחנן דמרוייהו אית להו שפיר דלזי ורזינו אלחנן תירך דלליצא דרז קאמר דלא קאמר מידי כגון ההוא דלעיל דרזא ומדמי זכירה דתולה זדעת אחרים להיכא דאמר ומזרר דזכרו מתחלה כמו ההוא דלזי אף על גז דתולה זדעת עאמז הוי:

מאי קאמרי בזכרייתא אי אתה מודה שמא יצקע הנוד ונמלא שותה בעלים למפרע כדלמרנן בעירובין וגישין וסוכה ומאי קושיא והלא

הן עאמזן טעמייהו משום דאין זכירה, אכל אי הו סכרי יש זכירה לא היו מושפין לצקיעת הנוד ולמה מקשין ליה לר"מ טעם שאינו (אחת) [אמת]. ואומר רבינו דהיי' לשכחן בזכמים פ' התערובת [עו.] כן שמקשה רבי אליעזר לחכמים טעם שאינו פוסק (אחרת בזכמים פרק התערובת) [אמת] גבי איברי זעלי שומינן שזנעברנו זכאיברי תמניין כי' אן בזכמ מקומות פירש בזה שעינן ואלו לו להאריך פה כאן. ט"כ ממעוד קודם

רבי יוסי ור"ש אוסרים דאין ברירה. והכי מקשינן בפרק בכל מערבין [גל] כן דלית ליה לרזי יוסי זכירה. וקשה לרבינו דרבי יוסי ארזי יוסי דנציטין בפרק מי שאלחו [עג.] גבי מה היא זכאתן הימים וא"ר יוסי מגורשת ואינה מגורשת ולכי מיית היו גט, אלמא צכירה ליה יס זכירה דהכי דייק צפ' לא העל [שם כה, א] על רזי יהודה, ואין נראה לומר דלרזי יוסי היו ספק אף לכי מיית, דהא כי

מסורת הש"ס

(א) [גישין כ"א, ג] [עירובין לו:] [תש"ז, א] לעיל מה. [שם איתא המקביל וזכמים כה. ע"ש, ד] [י"ל מנחה העולה, (א) [זכמים מ"ג, ו] [נפ"א:] [מינא, ו] [רש"י, ח] [רש"י,

תורה אור השלם

1. ונתן דבהבן מן הדם על קרנות מזבח קטרת הסמים לפני יי אשר באהל מועד ואת כל דם הפר יושפר אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד:

ויקרא ד ז וכפר על הקדש משקמאת בני ישראל ונפשעיהם לכל חטאתם וכן יעשה לאהל מועד והשכן אתם בתוך טומאתם: ויקרא טז טז

גליון הש"ס

גב' אימא הניח דם השעיר. עי' מג"א סימן קמ"ט ס"ק יא:

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה וחזא כי' יהודי כי' כן שני לשניו עצלו לכך הוצרך:

מוסף רש"י

חובא בפי'ו המסכת

תוס' ישנים (המבשר)

[בנוספתא] דבמר (כ"ב וקמני) [דקמני] שני לזנין שאני עמיד לפרשם כי' הבאין אחריהן מעשר ראשון כי' הבאין אחריהן מעשר שני משמע זדהיא (המבשר) דלשאיני עתיד להפריש [קאי] נמי למעשר] ואין כאן צידור מקום, ואין לפרש דהכי קאמר הבאין אחריהן הייזי הסמוכין להם שהוא צידור מקום כמו לנפשו ולדורומו דלא משמע כלל הכי, ועוד הבאין אחריהן למעשר ראשון הייזי (שזיקין) [שפירשין] אחריהן למונאי שנת דליתא לפרושי שסמוכין להם עשויי שהרי יתעברו בכל הציני ונמלא שותה עצלים. על כן נראה לרבינו כמו [שפיר] רבינו אלחנן כן הרי"ן כי רבינו מאיר (מינאי) [ומהל] לשון מחמיל כמו (על העיר) [בעירין] אמר קהלא שמי עליה אמי גמל וגו' [וימיה כה, טג]. ויעברין כרז כסר רז היא גזון מיהל ושותה מיד כלומר מחוג ושותה כסאן מיהל [ושעיה] שפיר, כגן, ונראה דקמ"ל דמחוג יכול לשחות ממנו קבע למעשר קרובתה דלמשרא צפ"ק דשבת [יא, ג] מיהא אי שבת קרובתה שבתה הבורה און וז צידות ולא נקט מוניה בשליל כך. וא"ת מאי שאל דהכא לא קמני אפסוט ודורמו ומחולל על המעות כי הכי דקמני זכמה משניות ממל דמאי גבי דמאי, ואומר רבינו דשאיני גבי דמאי ששותה הכל ואין טמן לכן כלום אללא תרומות מעשר שני [ז' ותרומה] גדולה (ז"ב) [זכר] ספריש עם הארץ [ולהכי] קמני קתנא למעשר שני דכי שויב לאכולו מיד, אכל גבי יין כותים וטבל ודאי כריך ליתן לכהן ולזני ומה יצקע מקום ויחלל כיון שאינו אכול. מ"ר. וא"ת כיון דטעמא דרך זכרייתא משום דאין זכירה לר' יהודה, א"כ

מאי קאמרי בזכרייתא אי אתה מודה שמא יצקע הנוד ונמלא שותה בעלים למפרע כדלמרנן בעירובין וגישין וסוכה ומאי קושיא והלא הן עאמזן טעמייהו משום דאין זכירה, אכל אי הו סכרי יש זכירה לא היו מושפין לצקיעת הנוד ולמה מקשין ליה לר"מ טעם שאינו

(אחת) [אמת]. ואומר רבינו דהיי' לשכחן בזכמים פ' התערובת [עו.] כן שמקשה רבי אליעזר לחכמים טעם שאינו פוסק (אחרת בזכמים פרק התערובת) [אמת] גבי איברי זעלי שומינן שזנעברנו זכאיברי תמניין כי' אן בזכמ מקומות פירש בזה שעינן ואלו לו להאריך פה כאן. ט"כ ממעוד קודם

רבי יוסי ור"ש אוסרים דאין ברירה. והכי מקשינן בפרק בכל מערבין [גל] כן דלית ליה לרזי יוסי זכירה. וקשה לרבינו דרבי יוסי ארזי יוסי דנציטין בפרק מי שאלחו [עג.] גבי מה היא זכאתן הימים וא"ר יוסי מגורשת ואינה מגורשת ולכי מיית היו גט, אלמא צכירה ליה יס זכירה דהכי דייק צפ' לא העל [שם כה, א] על רזי יהודה, ואין נראה לומר דלרזי יוסי היו ספק אף לכי מיית, דהא כי